

РЕШЕНИЕ

№ 247

гр. Русе, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ СЪСТАВ в публично заседание на първи октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Аглика Гавраилова

Членове: Антоанета Атанасова
Михаил Драгнев

при участието на секретаря Вероника Якимова
като разгледа докладваното от Михаил Драгнев Въззивно гражданско дело
№ 20214500500581 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

А.А.Ю.. обжалва Решение № 543 от 13.07.2021г., постановено по гр.д. № 824/21г. по описа на РРС, с което се отхвърля предявения от А.А.Ю.. срещу Т. Й. Т. иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за сумата от 1 000 лв. , представляваща част от 10 000лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди за настъпили отрицателни последици в емоционалното и психическо състояние на ищеца, както и притеснения за дълъг период от време, в следствие от известяването му за подадена жалба от ответника на 12.12.2020г. до издаване на оневиняващото постановление на РПР от 30.12.2020г. по пр.пр. 7327/2020г., като неоснователни и недоказани. Обжалва решението изцяло, като излага оплаквания за неправилност, нарушения на материалния и процесуалния закон. Намира, че в противоречие на процесуалните правила са били допуснати до разпит свидетелите И. и Г., както и че те не са били преки свидетели на случилото се, поради което техните показания не е следвало да бъдат кредитирани. Смята, че в първоинстанционното производство са били доказани всички предпоставки на фактическия състав на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД. Твърди, че завеждането на жалба от страна на ответника представлява злоупотреба с право, тъй като той е знаел, че престъплението, което е описано в сигнала му, не се преследва по общия ред, а по-късно не е подал и частна тъжба. Исква от съда да отмени постановеното от първоинстанционния съд решение и да

постанови друго, с което предявеният иск да бъде уважен изцяло като основателен. Претендират се разноските, направени в двете съдебни инстанции.

Т. Й. Т. в писмен отговор на въззивната жалба изразява становище за нейната неоснователност. Счита, че постановеното от първоинстанционния съд решение е правилно, законосъобразно и постановено при спазване на материалния и процесуалния закон. Навежда доводи, че първоинстанционният съд правилно кредитира свидетелските показания, поради съответствието им с останалия доказателствен материал по делото, и прави изводи въз основа на тях, като приема, че са годни доказателствени средства. Смята, че не е бил осъществен състава на чл. 45 ЗЗД, доколкото подаването на жалба до органите на реда не представлява неправомерно провидение.

Окръжният съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

На 22.06.2020г. Т.Т., който към този момент бил във фактическа раздяла със съпругата си, отишъл до неопределена детска площадка, за да види сина си Д. Т., който бил изведен навън от майка си А.Д.. На мястото бил и настоящият приятел на Д. А.Ю., с когото ,остава неизяснено по делото, дали са се спречкали.

На 23.06.2020г. е издадено Съдебномедицинско удостоверение № 8110/2020г., с което при освидетелстване на Т.Т. са установени следните увреждания: дребнопетнисто червеникаво кръвонасядане с размер около 0,3/0,2 см., в съседство на което има повърхностно увреждане, по задно-вътрешната повърхност на дясното бедро, в средната му трета, синкаво-червеникаво кръвонасядане с размери около 5,5/8 см., като областта е оточна и леко уплътнена, по дясното коляно -бледо червеникаво кръвонасядане с размери около 0,5/0,3 см. Като в заключението е посочено, че уврежданията са в резултат от твърди тъпи предмети и по давност могат да бъдат получени както се съобщава в предварителните сведения.

На 24.11.2020г. с Решение № 260502 по гр.д. №360/2020г. по описа на РРС е прекратен брака между А.Д. и Т.Т. и е утвърдено споразумение за режима на лични отношения на Т.Т. с Д. Т..

На 09.12.2020г. Т.Т. подава Жалба с рег. № 336000-8815/2020г. в полицията, в която твърди, че на 22.06.2020г. А.Ю. на 22.06.2020г. го съборил на земята и му нанесъл множество ритници с крак, както и че след случката многократно го заплашвал с размахване на юмрук. Посочил, че А.Ю. упражнява физическо насилие над сина му Д. Т., като му нанася удари и му крещи. Също така сигнала съдържа твърдения за неизпълнение на режима на лични отношения с детето от страна на майката А.Д., поради отказа ☐ от

04.12.2020г. да му предаде синът им.

А.Ю. към датата 14.12.2020г. е бил работник на фирма „Пласт Инжинериг 04“ ЕООД на длъжност дограмаджия, което се установява от Трудов договор № 00000101/18.02.2020г.

Със Заповед № 45 от 14.12.2020г. на Р.К., управител на „Пласт Инжинериг 04“ ЕООД А.Ю. е командирован във гр. Варна за периода от 14.12.2020г. до 18.12.2020г.

На 14.12.2020г. А.Ю. е бил извикан и е дал писмени обяснения по случая в РУ-02 на ОДМВР гр. Русе. и 10.05 ч. е бил предупреден с два протокола за полицейско предупреждение от същата дата.

На 30.12.2020г. с Постановление на РПР е постановен отказ да бъде образувано досъдебно нак. производство по пр.пр. №7327/2020г., по подадена жалба от Т.Т. с рег. № 336000-88 15/2020г. и е прекратена проверката по преписката.

Разпитан е свидетелят А. Т.а, приятелка на А.Ю., която твърди, че не е видяла физическа саморазправа между ищеца и ответника на 22.06.2020г., тъй като стояла в колата. Свидетелства, че на 12.06.2020г. тя и А.Ю. са били призовани да се явят в РУ на МВР на 14.06.2020г. по повод сигнала на ответника. Не знае дали А.Ю. е имал проблеми с работодателя си поради закъснението си на 14.06.2020г. да се яви на мястото, на което е бил командирован на същия ден.

От показанията на свидетеля Б., колега на А.Ю., се установява, че той е закъснял за началото на командировката си във гр. Варна на 14.06.2020г. и е пътувал до там със собствения си автомобил на свои разноски. Поради закъснението си е бил предупреден, че ще бъде уволнен от управителя на фирмата, тъй като не го е уведомил по-рано, че ще отсъства, както и е забравил да предаде чертежи, необходими за работата, които са се намирали в него.

С показанията на свидетелката Г., сестра на Т.Т., се установява, че Т. □ е разказал, как на 22.06.2020г. Ю. го е блъснал и след това го е ритал на земята. На следващия ден е видяла нараняванията на брат си. Говори за трудностите на Т.Т. да вижда детето си, поради действия на майката А.Т.а, която се опитвала да възпрепятства предаването на детето. Разказва за случай, при който А. Ю. е разговарял с нея и я е заплашил, че ще вземе родителските права и пари от Т., като каже, че същият е паднал, а не е бил бит.

Свидетелят И., колега на Т.Т., който твърди, че в разговор с Т. същият му споделил, че го боли крака, защото е бил бит по описания по-горе начин от Ю.. Оплакал се също и от факта, че синът му казал, че е бил удрян от Ю..

Обяснения е дал и А.Ю., в които казва, че за процесния случай в събота

е бил уведомен да се яви в полицията в понеделник, като сочи грешни дати, обадил се е на ръководителя си, за да го предупреди, че ще се наложи да закъснее за първия ден от командировката си. Твърди, че след закъснението си му е било отправено устно предупреждение за уволнение.

При така установената и от първоинстанционния съд фактическа обстановка, същият правилно е приел, че не е налице елемент от състава на чл. 45 ЗЗД, а именно противоправност на действията на Т.Т.. Чл. 45 КРБ предвижда право на всеки български гражданин на жалби, предложения и петиции до държавните органи. Това конституционно гарантирано право е упражнил ответника, подавайки жалба в полицията, с която е сезирал надлежните държавни органи да направят предварителна проверка за извършени от А.Ю. престъпления. Упражняването на това право би могло да бъде неправомерно единствено и само при положение, че то се изразява в злоупотреба с право по смисъла на чл. 57, ал. 2 КРБ, като накърнява права или законни интереси на други граждани. За да е налице злоупотреба с право обаче, следва носителя на правото да го е упражнил недобросъвестно. Правоимащият е добросъвестен, когато той упражнява правото си с убеждението, че то съществува. Добросъвестността, в смисъла на незнание на определен факт, в гражданското право принципно се предполага. Тежестта на доказване на злоупотребата с право и най-вече субективният □ елемент на недобросъвестност е в тежест на ищеца. Той следва да наведе достатъчно доказателства, чрез които да се докаже, че ответника е упражнил процесуалното си право на жалба, знаейки че материалното право, което защитава, не съществува. Отнесено към настоящото дело ищеца е следвало да докаже, че при подаване на жалбата от страна на ответника, той е знаел, че нито едно от посочените в жалбата престъпления не е било осъществено, а именно: Т. не е бил бутнат и ритан от Ю., Т.а не е попречила нито веднъж на изпълнението на съдебното решение за лични отношения с детето им, Ю. не е нанасял удари на сина на Т.. Съдът намира, че фактическата обстановка относно случилото се на 22.06.2020г. не е била напълно изяснена. Както се посочи по-горе в тежест на ищеца е да докаже знанието на ответника за ненастъпването на телесните увреждания по посочения от него в жалбата начин, което не е било сторено. Още повече има данни в обратната посока, а именно СМУ и показанията на св. Е. И. и М. Г.. Също така по никакъв начин не са опровергани другите две твърдения на ответника, посочени в жалбата, най-малкото оправдано е Т. да иска да бъде извършена проверка относно това, дали Ю. е удрял синът му при данни за това.

В същия смисъл е и константната практика на ВКС, обективирана в Решение № 668 от 04.11.2010 г. по гр. д. № 320/2009 г. и Решение № 758 от 11.02.2011 г. по гр. д. № 1243/2009 г., според което: Гражданите имат право да се обръщат към надлежните органи и да излагат обстоятелства, които са

им известни. Жалбоподателят е добросъвестен и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени. Злоупотреба с право (т.е. противоправно поведение) е налице, когато жалбата не е отправена с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да бъдат взети необходимите мерки, а когато жалбоподателят знае, че обстоятелствата са неверни и подава жалбата, за да навреди другиму или за да накърни друг обществен интерес.

Неоснователни са направените във въззивната жалба оплаквания относно това, че Т., като е подал жалбата, съзнателно е упражнил не по съответния ред свое право, защото леките телесни повреди, каквато е тази нанесена на ответника, се преследват с частна тъжба, което се потвърждава от отказа на прокуратурата да образува досъдебно дело с Постановление от 30.12.2020г. по пр.пр. №7327/2020г. На първо място по смисъла на ЗМВР гражданите имат право да отправят жалби и сигнали, по които да бъде извършена проверка, не само за престъпления, но и за нарушения на обществения ред. Полицейският орган впоследствие може да накаже нарушителя с административна санкция или по друг подходящ начин, както в случая е отправил официално предупреждение към Ю. и Т.а на осн. чл. 65 ЗМВР. Несъмнено нанасянето на побой на публично място- детска площадка се явява не само престъпление от частен характер, но и нарушение на обществения ред. Поради това не може да се приеме, че ответникът е упражнил правото си на жалба не по съответния процесуален ред, като е подал сигнал до полицията. Напротив, той като всеки друг гражданин на РБ е имал право да сигнализира органите на реда за нанесен му побой и е упражнил това право чрез един от предоставените му от закона процесуални способности, като е подал жалба до РУ на ОДМВР.

На второ място важно е да се спомене, че в подадената от него жалба се съдържа и искане за извършване на проверка за престъпление извършено срещу малолетно лице, което макар да е от частен характер, може да бъде инициатирано от прокурора въз основа на чл. 48, ал. 1 НПК, като извършено срещу лице в зависимо положение.

На последно място съдът намира, че е без значение дали лицето е упражнило правото си по съответния ред, а дали е знаело не само, за възможния ред за предявяване на правата си, но и дали изобщо се е осъществило фактическото основание, от което е възникнало правото му. Както се посочи по-горе в тежест на ищеца е да докаже знание на ответника, че факта, от който произтича правото му, не е настъпил. Ако горното бъде доказано може да се приеме, че той е злоупотребявал с процесуалното си право на жалба, знаейки че материалното право, което се защитава с жалбата не е възникнало. В случая да е знаел, че не му е била нанесена лека телесна повреда, както и че никога не му е било пречено да упражни режима си на лични отношения с детето, и детето му не е било малтретирано от Ю.. За първият факт, както се посочи по-горе, няма убедителни доказателства в

едната или в другата посока, поради което съдът намира, че не може да се направи извод за знанието на Т. въз основа на тези противоречиви обстоятелства. По факта на второто предполагаемо престъпление от частен характер не се спори и не са представени доказателства освен свидетелски показания, които сочат към осъществяването му, а не го опровергават. Недобросъвестността при злоупотребата с право, независимо от последващото прекратяване на производството, както е в случая, следва да се докаже пълно и главно от страна на ищеца, който търси обезщетение. В същия смисъл е и практиката на ВКС в Решение № 201 от 6.01.2020 г. на ВКС по гр. д. № 3973/2018 г., IV г. о., според което обстоятелството дали правото на тъжба е упражнено добросъвестно или недобросъвестно не е поставено в зависимост от крайния резултат на наказателното производство, тъй като законът не е свързал съществуването на правото с изискването твърдяното с тъжбата престъпление действително да е било извършено и то от обвиняемия. Затова правото на тъжба ще е упражнено добросъвестно, когато частният обвинител го упражнява с убеждението, че то съществува. В този случай няма да е налице недобросъвестност, ако впоследствие се окаже, че престъплението не е извършено или не е извършено от обвиняемия. Незнанието на тези обстоятелства от частния тъжител, независимо дали се дължи на извинителни или неизвинителни причини, изключва недобросъвестността при упражняване на правото на тъжба.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя относно допустимостта на разпитите на св. И. и Г. и обсъждането на показанията им в мотивите на решението. По възражението за допустимост, съдът намира, че доколкото обстоятелствата, за които са били допуснати да свидетелстват тези свидетели, са част от предмета на делото, процесуално нарушение би било недопускането им. Аргумента, че те не са преки свидетели на случилото се, е несъстоятелен. Свидетелите могат да бъдат както преки очевидци на случилото се, така и да предават разказ на друго лице, като в този случай данните, събрани чрез техния разпит, са производни, а не преки доказателства. Тази им класификация обаче не прави показанията им нито по-малко достоверни, нито недопустими. Правилно съдът е кредитирал и се е основал на тях в мотивите на акта си, като ги е анализирал и посочил защо ги смята за достоверни. Още повече мотивите на съда, с които е отхвърлил иска, в незначителна степен се опират на дадените от тези двама свидетели показания.

Също така следва да се спомене, че за да е налице деликт вредата трябва да бъде пряка и непосредствена последица от противоправното поведение. В случая се твърди, че нанесената вреда се изразява в пропускане на пътуване с цел командировка и понесено впоследствие наказание предупреждение за уволнение. При деликатната отговорност правилата на добросъвестността изискват увреденото лице да направи всичко възможно да предотврати или намали размера на вредите. По делото

пострадалият А. Ю. не е извършил дължимите от него действия да предупреди навременно прекия си ръководител, което е можел да стори поради факта, че е бил уведомен за предстоящата му беседа в полицията най-късно на 12.06.2020г., два дни по-рано от самата беседа. От показанията на св. С. Б. става ясно, че предупреждението за уволнение е било направено и поради пропуск от негова страна да предаде чертежи, необходими за проекта, което той е могъл да стори преди провеждането на разпита си. Също така признание, че ще бъде командирован във Варна е могъл да поиска от полицията беседата му да бъде отложена за подходяща дата, за което също няма данни. Поради изложеното съдът намира, че ищеца не е действал добросъвестно, с грижата на добрия стопанин, като е могъл да разкъса причинно-следствената връзка между твърдяното противоправно поведение и вредите от него.

С оглед горното, въззивният съд намира, че районният съд е стигнал до същите правни и фактически изводи, поради което решението му следва да бъде потвърдено.

В тежест на жалбоподателят са направените от въззиваемия разноси във въззивната инстанция в размер на 400 лв., платено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 543 от 13.07.2021г., постановено по гр.д. № 824/21г. по описа на РРС.

ОСЪЖДА А.А.Ю., ЕГН ***** от гр.Русе, ул. "Р.И." № *, бл. 205, вх. 4, ет. 3, ап. 7 да плати на Т. Й. Т., ЕГН ***** от гр.Русе, ж.к. „Чародейка“, бл. 113, вх. *, ет. * сумата от 400 лв. /четиристотин лева/, представляващи разноси за адвокат във въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____